

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 14ης Ιουλίου 1993 *

Στην υπόθεση T-22/91 INT,

Inès Raiola-Denti, Marie-Thérèse de Cuyper-Pirotte, Lieve de Nil, Everdien Diks, Alma Forsyth, Claudine Hendrickx, Christiane Impens, Rita Talloen, Danielle Vandernameele, υπάλληλοι του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικοι Βρυξελλών, εκπροσωπούμενες από τους Gérard Colin, Michel Deruyver και Jean-Noël Louis, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγουσες,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον Yves Crétien, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή στη Διεύθυνση Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση περί ερμηνείας της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (πέμπτο τμήμα) της 11ης Φεβρουαρίου 1993 στην υπόθεση T-22/91, Raiola-Denti κ.ά. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. II-69),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. P. M. Barrington, Πρόεδρο, K. Lenaerts και A. Καλογερόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Ιουνίου 1993, η Raiola-Denti και οκτώ άλλες υπάλληλοι του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Συμβούλιο), αιτούσες στην υπόθεση T-22/91, υπέβαλαν, κατ' εφαρμογή του άρθρου 129 του Κανονισμού Διαδικασίας, αίτηση ερμηνείας της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (πέμπτο τμήμα) της 11ης Φεβρουαρίου 1993 στην προαναφερθείσα υπόθεση (Συλλογή 1993, σ. II-69).
- 2 Με την απόφαση αυτή, το Πρωτοδικείο έκρινε βάσιμη την προσφυγή των αιτουσών με την οποία είχε ζητηθεί η ακύρωση των «αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής που εκδόθηκαν μετά τις αποφάσεις εγκρίσεως συμμετοχής στις εξετάσεις του διαγωνισμού» και ακύρωσε «τις ενέργειες μετά τις αποφάσεις εγκρίσεως συμμετοχής των υποψηφίων στις εξετάσεις του εσωτερικού διαγωνισμού B/228, που διοργάνωσε το Συμβούλιο και η προκήρυξη του οποίου δημοσιεύθηκε στην ανακοίνωση προς το προσωπικό 100/90, της 26ης Οκτωβρίου 1990».
- 3 Με την αίτηση περί ερμηνείας της αποφάσεως που υπέβαλαν οι αιτούσες ζητείται από το Πρωτοδικείο να προσδιορίσει «ποιες είναι οι μεταγενέστερες των αποφάσεων περί εγκρίσεως της συμμετοχής των υποψηφίων στις εξετάσεις του διαγωνισμού ενέργειες οι οποίες ακυρώθηκαν». Οι αιτούσες αιτιολογούν την αίτησή τους εξηγώντας ότι μια ερμηνευτική απόφαση (άρθρο 129, παράγραφος 3, εδάφιο δεύτερο, του Κανονισμού Διαδικασίας) του Πρωτοδικείου θα τους επιτρέψει «να εξετάσουν αν τα μέτρα που έλαβε το Συμβούλιο προς εκτέλεση της αποφάσεως της 11ης Φεβρουαρίου 1993 στην υπόθεση T-22/91 είναι σύμφωνα προς όσα επιβάλλει το άρθρο 176 της Συνθήκης ΕΟΚ (...)».
- 4 Το Συμβούλιο, με τις παρατηρήσεις που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιουνίου 1993, υποστηρίζει ότι η αίτηση ερμηνείας είναι απαράδεκτη και, επομένως, ζητεί την απόρριψή της και την καταδίκη των αιτουσών στα δικαστικά έξοδα.

- 5 Κατά το Συμβούλιο, το οποίο επικαλείται τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου, το παραδεκτό αιτήσεως ερμηνείας αποφάσεως εξαρτάται, πρώτον, από την ύπαρξη δυσκολιών ως προς την έννοια και το περιεχόμενο της προς ερμηνεία αποφάσεως και, επομένως, από την ανάγκη να εξαλειφθεί ενδεχόμενη ασάφεια ή αμφισημία. Εν προκειμένω, όμως, είναι σαφές κατά το Συμβούλιο ότι η ακύρωση την οποία αποφάσισε το Πρωτοδικείο στην υπόθεση T-22/91 αφορά το σύνολο των ενεργειών στις οποίες προέβη η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού μετά την εκ μέρους της κατάρτιση του καταλόγου υποψηφίων οι οποίοι έγιναν δεκτοί στις εξετάσεις του διαγωνισμού. Δεύτερον, η αίτηση ερμηνείας πρέπει κατά το Συμβούλιο να αποβλέπει πραγματικά στην ερμηνεία της περί ης πρόκειται αποφάσεως και όχι στη γνωμοδότηση εκ μέρους του Δικαστηρίου ή του Πρωτοδικείου επί της εφαρμογής, της εκτελέσεως ή των συνεπειών της αποφάσεως αυτής. Στο μέτρο που οι αιτούσες δηλώνουν ότι η αίτησή τους περί ερμηνείας αποβλέπει στο να τους επιτρέψει να εξετάσουν αν τα μέτρα που έλαβε το Συμβούλιο προς εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως είναι σύμφωνα προς τις απαιτήσεις του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, η ως άνω αίτηση είναι επομένως απαράδεκτη, τόσο μάλλον που το Συμβούλιο δεν έχει ακόμη λάβει μέτρα προς εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως.
- 6 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια αίτηση περί ερμηνείας αποφάσεως, για να είναι παραδεκτή, πρέπει να αφορά το διατακτικό της οικείας αποφάσεως, σε συνάρτηση με την ουσία του σκεπτικού, και να ζητεί την εξάλειψη κάποιας ασάφειας ή αμφισημίας που ενδεχομένως γεννάται ως προς την έννοια και το περιεχόμενο της ίδιας της αποφάσεως και τη λύση την οποία δίδει στη συγκεκριμένη διαφορά που είχε υποβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου. Κατά την ίδια νομολογία, μια αίτηση περί ερμηνείας αποφάσεως δεν είναι συνεπώς παραδεκτή όταν αφορά σημεία στα οποία η συγκεκριμένη απόφαση δεν έδωσε καμία λύση ή όταν ζητεί από το επιληφθέν δικαστήριο γνωμοδότηση επί της εφαρμογής, της εκτελέσεως ή των συνεπειών της αποφάσεως την οποία εξέδωσε (βλ. αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 1955 στην υπόθεση 5/55, Assider κατά Ανωτάτης Αρχής, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1954-1964 σ. 17, της 7ης Απριλίου 1965, 70/63 A, Ανώτατη Αρχή κατά Collotti και κατά Δικαστηρίου, Συλλογή τόμος 1965-1968 σ. 83, της 13ης Ιουλίου 1966, 110/63 A, Willame κατά Επιτροπής της ΕΚΑΕ, Συλλογή τόμος 1965-1968 σ. 361· διατάξεις της 29ης Σεπτεμβρίου 1983, 9/81 Ερμηνεία, Ελεγκτικό Συνέδριο κατά Williams, Συλλογή 1983 σ. 2859 και 206/81 A, Alvarez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983 σ. 2865, της 11ης Δεκεμβρίου 1986, 25/86, Suss κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986 σ. 3929, της 20ής Απριλίου 1988, 146/85 και 431/95 Ερμηνεία, Maindiaux κ.ά. κατά ΟΚΕ κ.ά., Συλλογή 1988, σ. 2003).
- 7 Εν προκειμένω, οι αιτούσες την ερμηνεία ζητούν από το Πρωτοδικείο να ερμηνεύσει το διατακτικό της αποφάσεως της 11ης Φεβρουαρίου 1993, διευκρινίζοντας ποιες είναι οι πράξεις που ακυρώθηκαν με το διατακτικό αυτό.

- 8 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, πρώτον, οι αιτούσες δεν επικαλούνται, προς στήριξη του αιτήματός τους, κάποια ασάφεια ή αμφισημία που να βαρύνει το διατακτικό της αποφάσεως της 11ης Φεβρουαρίου 1993, ενδεχομένως σε συνάρτηση με την ουσία του σκεπτικού της αποφάσεως αυτής.
- 9 Πρέπει να υπογραμμιστεί, δεύτερον, ότι στην προσφυγή ακυρώσεως, που είχαν ασκήσει κατά των εργασιών της εξεταστικής επιτροπής του εσωτερικού διαγωνισμού Β/228 του Συμβουλίου, οι αιτούσες είχαν ζητήσει την ακύρωση των «αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής που εκδόθηκαν μετά τις αποφάσεις εγκρίσεως συμμετοχής στις εξετάσεις του διαγωνισμού». Συνεπώς, οι αιτούσες ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει το σύνολο των σχετικών με τον επίδικο διαγωνισμό ενεργειών που έλαβαν χώρα μετά τη λήψη, εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής, των αποφάσεων εγκρίσεως συμμετοχής των υποψηφίων στις εξετάσεις του διαγωνισμού αυτού. Οι τελευταίες αυτές αποφάσεις δεν περιλαμβάνονταν συνεπώς στο αίτημά τους περί ακυρώσεως. Εφόσον οι αιτούσες προσδιόρισαν οι ίδιες, όπως μόλις προηγουμένως περιγράφηκε, ποιων αποφάσεων την ακύρωση ζητήσαν από το Πρωτοδικείο, γνώριζαν επομένως τους επιδίκου διαγωνισμού, η οποία διαδικασία, «όπως καθορίζεται στο παράρτημα ΙΙΙ του ΚΥΚ, ολοκληρώνεται με την κατάρτιση του καταλόγου επιλεγμένων και την υποβολή του καταλόγου αυτού, συνοδευομένου από την αιτιολογημένη έκθεση της εξεταστικής επιτροπής, στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή» (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1993, C-242/90 Ρ, Επιτροπή κατά Albani, Συλλογή 1993, σ. Ι-3839, σκέψη 10). Γνώριζαν επομένως και ποιες μπορεί να είναι οι αποφάσεις του επίδικου διαγωνισμού που ακυρώθηκαν με την απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1993, η οποία όριζε ότι ακυρώνονται «οι ενέργειες μετά τις αποφάσεις εγκρίσεως συμμετοχής των υποψηφίων στις εξετάσεις του εσωτερικού διαγωνισμού Β/228». Το διατακτικό της εν λόγω αποφάσεως επομένως δεν πάσχει από καμία ασάφεια ή αμφισημία ούτε ως προς την έννοια ούτε ως προς το περιεχόμενό της, ούτε καθαυτή ούτε σε σχέση προς τα αιτήματα των αιτουσών (επί του τελευταίου αυτού σημείου βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Willame κατά Επιτροπής της ΕΚΑΕ).
- 10 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η υποβληθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου αίτηση ερμηνείας δεν πληροί την προϋπόθεση του παραδεκτού που συνίσταται στην ύπαρξη ασάφειας ή αμφισημίας σχετικής προς την έννοια και το περιεχόμενο της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ερμηνεία.
- 11 Ενόψει των προηγουμένων, το Δικαστήριο αρκεί να αποφανθεί διά διατάξεως μόνον επί του παραδεκτού της αιτήσεως ερμηνείας και να απορρίψει την

αίτηση αυτή ως απαράδεκτη, χωρίς να απαιτείται να διεξαχθεί προφορική διαδικασία και να κληθούν οι διάδικοι να υποβάλλουν πρόσθετες παρατηρήσεις προς στήριξη των αιτημάτων τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 12 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, αν έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα. Ωστόσο, κατά το άρθρο 88 του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κοινοτικά όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ερμηνείας ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα έξοδά του.**

Λουξεμβούργο, 14 Ιουλίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

D. P. M. Barrington